

117. Hazafelé tart szüntelen

Finn ének

Ha - za - fe - lé__ tart szün - te - len A
 kes - keny út kis__ nyá - ja, Nincs
 a vi - lág - ban i - de - lenn Ma -
 ra - dan - dó ha - zá - ja. Ván -
 dor. Mi__ vágy köt - né i - de? Csak
 ha - za - só - vár - gó szí - ve, E -
 gye - be nincs a__ föl - dön.

2. Hazája fenn a mennybe' van, Ragyogva várja távol. Siet feléje untalan E holt, hiú világból. Ott fénylik már a tiszta part, Az útja egyre arra tart, És arra vonja vágya.

3. De ez az út, merő tövis, Szoros kapu a kezdet, Szorongatásba, harcba visz, Ad könnyet és keservet. Rajt' akadály ezernyi vár: Szakadék, láp, hegy, völgy, mocsár, Ahányat lép a vándor.
4. Az ellenség is lesben áll És győzedelmet ér el, Hogyha egy vándort nem talál A bátor harcra készen. Sötétben zúg a rengeteg, Hogy vándorok tévedjenek Veszélybe vad viharban.
5. Ó, drága Jézus, nézz le ránk Irgalmazó szemeddel! Ki más felé sóhajtának? Ügyünket, ó, Te vedd fel! Te látod mind a vészeket, Hallod, ha zúg a fergeteg, Tudod, ha jó az ellen.
6. Mi gyarló földi vándorok Kiáltunk, Jézus, hozzád. Nyomorult bénák és vakok, Keressük fényes orcád. Tekints le ránk, szánj meg, Urunk, Nincsen erőnk, Ó, nem tudunk A szent ösvényen járni!
7. A fáradt vándoron legyen Fehér ruhád, a drága, Te tégy csodát a vak szemem, És visszatér világa. Kezünkben Igéd mécsese, Lelkünkben égjen fényesen Szent szenvedésed képe.
8. Ránk vétek és bűn nehezül, Kereszted drága vére Moshat fehérre egyedül. Adj írt a szív sebére! Formáld ki bennünk képedet! Megújítván kegyelmedet Segíts a győzelemre!
9. A keskeny út életre visz, Valaki csak jár rajta, Keresztülgázol vészen is – Segít az Úrnak karja – Az égi hajlékokba fel, Ahol menyegzőt ünnepel Híveivel a Bárány.

Finn árkusének (1827) – Túrmezei Erzsébet (1912–2000)